

Överlåtelse

Bidrag från Bengt Pleijel
2013-11-16
Senast uppdaterad 2014-03-11

Överlåtelse

att lägga allt och alla i Guds faderhänder.
Gud som haver barnen kär, se till mig som liten är,
Vart jag mig i världen vänder, står min lycka i Guds händer.
Lyckan kommer, lyckan går, du förbliver, Fader vår.
Gud som haver gubbar (gummor) kär, se till mig som gammal är.
Vart jag mig i världen vänder, håll mig hårt i dina händer,
att jag icke vilse går, men till himlen komma får.

Vi har ofta så mycken kramp omkring människor, saker och händelser. Vi fastnar i det.

En man som hade många och dyrbara tavlor sa en dag till sina tavlor: Ni tavlor gör det så svårt för mig att dö.

En del besvärliga människor placerar sig i magen på oss och gör oss sömnlösa. Andra lägger sig som en värk i hjärtat och får oss bara gråta. Vår inre bågare – den som den gode Herden ville fylla med liv och kärlek och glädje och förtröstan - fylls av så mycket dumt och skumt som styr och leder oss. Jämförelse och avund och missmod och rädsor och människofruktan och oduglighetskänslor, fördömelse. Listan kan göras lång.

Överlåtelse är att få hjälp att lägga allt och alla i Guds goda fadershänder. Vi behöver först bli stilla inför de fadershänderna. En som upptäckte de händerna var Mose. Han skriver: En tillflykt är han urtidens Gud och här nere råder hans eviga armar (5 Mos33:27).

Urtidens Gud, han som uppfann den här världen och satte igång alltsammans, han är också nutidens Gud. Vår käre himmelske Fader har också idag två händer. Det är Sonen och den helige Ande. Han sträckte ned dem till oss i dopet. Han sträcker ut dem mot oss varje dag. Han gör det i nattvarden. Då tar han tag i oss, lyfter oss upp i sin fadersfamn och vi kommer honom då så nära att vi kan höra pulsslagen från hans fadershjärta. Jag hör budskapet från det hjärtat: Med evig kärlek har jag älskat dig därför jag min nåd förbli över er (Jer 31:3). Guds kärlek tar inte slut, den är evig, hans nåd stannar kvar.

En tillflykt är han, säger Mose. Om han lärt sig franska hade han sagt refug. Refugen som finns där mitt i gatan är platsen där man stannar till och väntar på bussen. Runt omkring stressar bilar och människor. Men i refugen är det stilla.

Där i refugen kan du förnimma Guds fadershänder. Om du tittar noga på Guds fadershänder, kan vi se något där, en massa namn är skrivna där. Jesaja säger (Jes 49:14-16):

Du säger: Herren har övergivit mig, Herren har glömt mig.” Kan då en mor glömma sitt barn, så att hon inte förbarmar sig över sin livsfrukt? Och även om hon kunde glömma sitt barn, skall jag inte glömma dig. Se, på mina händer har jag upptecknat dig.

Nu ska vi göra en liten övning: I stället för att se på Guds händer, se på dina. Du håller något i dina händer: Krampaktigt håller du vid ditt eget, du binder människor omkring dig. Du håller fast vid saker och ting och aktier och medaljer …. Håll händer nu hårt omkring detta.

Se sedan på Jesus på korset. Där ser du Guds kärlek. Så älskade Gud. Låt hans kärlek strömma genom dig. Då händer något i dina händer. Du gör som Jesus. Du lyfter dem. Vad händer då med det du håller fast vid. Du tappar allt. Allt det som du fastnat i, tappar sitt grepp om dig.

Här anar vi den stora hemligheten: När jag förstår hur mycket jag är älskad kan jag lämna ifrån mig mitt eget. Och det är inte bara fråga om att släppa det utan kanske också lägga dem i Guds fadershänder. Det jag lägger i hans händer det tar han hand om, han välsignar det.

Vi kan se det när vi i nattvarden överlåter brödet. Brödet – vardagens möda. Många har arbetat med det: bönder, grossist, posttjänstemän, brevbärare, kyrkväktare …. När vi på altaret bär fram det i nattvarden, läser instiftelseord och böner, håller det inför Gud, kommer det tillbaka till oss med all den himmelska världens välsignelser.

Så är det med allt vi överlåter åt Gud. Gud välsignar. Vi ska inte gå ensamma med något som drabbar oss utan tala med vår kära himmelske fader om det. Vi ska se det på några olika områden:

1. Synderna.

dem bekänner vi.

Vi säger: Jag bekänner som en synd att jag … jag ger dem till Jesus. Jesus bär bort dem. Kanske han kastar dem på komposthögen. Den förvandlas då till näring åt Andens frukt som ska växa. Alla dumheter vi gjort kan Gud förvandla till välsignelser..

2. Bekymmer

dem kastar vi på Herren. Jag får inte behålla bekymren inom mig. De bara snurrar runt. De är som en sprängladdning som som helst kan explo-dera.

Petrus uppmanar oss att kasta alla våra bekymmer på honom (1 Petr 5:6-7). Gör så: Skriv ned dem på en papperslapp. Skrynkla ihop den, kasta den vid krucifixet. Jesus frågar oss: Varför bekymrar ni er? (Matt 6:28). Bra fråga. Människor säger: Bekymra dig inte så mycket. Då får vi bara ännu ett bekymmer: Bekymret hur vi inte skall bekymra oss. Lyssna till Jesu ord. På ett gåtfullt sätt strömmar det ut kraft från det han säger. Lägg märke till ordet Be-kym-mer = Be mer när du får det kym igt. 3. Ägodelarna dem förvaltar vi.

Prylar och saker och ting och aktier och smycken har en otäck förmåga att binda och låsa och fånga. Men vi ska inte förakta dem. Jag kan då och då tacka Herren för det jag har. Jag kan gå omkring i mitt hem och säga: Tack, Fader, för det och det och det ...Hjälp mig att förvalta dem så att det blir till välsignelse både för mig och för andra. Ge tionde.

4. Människor omkring mig dem tar jag emot från Herren och ger åt Herren. Jag tar emot dem från Herren. Jag får se dem gåvor från Herren. De får inte binda mig och jag får inte klistra mig fast vid dem. Därför lyfter jag up dem till Herren så att han får välsigna dem. Jag ser hur de ligger i Guds fadershänder. När de sedan kommer i min väg kan jag se hur de kommer från Herren.

Överlåta någon i nattvarden. Ta med dig någon person i dina böner och be att samma välsignelser du får, ska också den människa få. Att överlåta – det är inte att strunta i dem. Jag får i stället se dem tillsammans med Herren och hans möjligheter. Om du älskar något ge det frihet. Om det kommer tillbaka, är det ditt. Om det inte kommer tillbaka var det aldrig ditt. 5. Mig själv

frambär jag. Paulus säger i Rom 12:1 Så förmanar jag nu er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära era kroppar som levande och heligt offer som behagar Gud – er andliga gudstjänst.

I templet i Jerusalem bar man fram djurkroppar till försoning för våra synder. Det var döda offer. Sådana offer behövs inte mer sedan Jesus dog på korset. Men Gud vill fortfarande ha kroppar, levande kroppar, som han får använda i sin tjänst.

Kanske du kan höra hur Gud säger: Runt omkring dig finns det så många som ingen ser. Får jag låna dina ögon för att få se dem med dina ögon. Herre, när såg vi dig…. Ingen lyssnar.. öron … ingen talar något vettigt med dem .. mun… Händer … fötter.

Mig själv frambär jag och med mig allt det jag har problem med … mitt civilstånd … oduglighetskänslor … förkastelsen ... mina gåvor ...

Varje kväll får jag be med Jesus: I dina händer Herre Gud befäller jag min ande, min kropp, min själ, min framtid, mina närmaste: Mig själv och vad i livet, mig kärt av dig är givet. jag ger liksom tillbaka åt dig att övervaka.
(Sv Ps 507:5 Runeberg) Bengt Pleijel 86 +